

Arrest

nr. 111 295 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANNIEUWENHUYSEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suleimaniya (Noord-Irak).

U diende op 28 februari 2011 in België een eerste asielaanvraag in waarin u stelde voorhuwelijkse seksuele betrekkingen te hebben gehad met een meisje, (A.) genaamd, en u het land diende te verlaten omdat de familie van (A.) u wilde vermoorden gezien u de eer van de familie zou hebben geschonden. Op 26 september 2011 werd u de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd daar geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas. U diende op 26 oktober 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV oordeelde op

14 december 2011 dat u eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Op 30 oktober 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U stelt in de huidige asielaanvraag dat uw relaas in uw eerste asielaanvraag deels was gelogen, maar dat u effectief Irak had verlaten omwille van problemen met de familie van (A.). De moeder van (A.) zou jullie namelijk samen hebben gezien en daaruit geconcludeerd hebben dat u met haar een relatie onderhield. De familie van (A.) zou hierna uw familie zijn blijven lastig vallen en zouden ermee hebben gedreigd u te doden. Naar aanleiding van deze tweede asielaanvraag stelt u homoseksueel te zijn. Uw familie in Irak zou hiervan op de hoogte zijn gekomen nadat een buurjongen uit Koerdistan, die eveneens in België woonachtig is, bij een bezoek aan Koerdistan uw vader op de hoogte zou hebben gebracht van uw relatie met een zekere Ali en als bewijs hiervan de foto's zou hebben getoond die op uw 'facebook account' te zien waren en waaruit duidelijk kon worden geconcludeerd dat u niet louter een vriendschappelijke relatie met Ali onderhield. Uw familie zou ermee hebben gedreigd u bij terugkeer naar Irak te zullen vermoorden. Ter staving van uw asielrelaas legt u een BBC-rapport voor m.b.t. de vervolging van homoseksuelen.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag werd geweigerd daar geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas. In het huidig gehoor geeft u toe dat u heeft getracht om de asielinstanties te misleiden door het afleggen van frauduleuze verklaringen. U zwakt uw initieel asielrelaas momenteel af en stelt geen seksuele relatie met (A.) te hebben gehad (CGVS, pg.2). U stelt nu dat haar familie u ervan beschuldigde een relatie met haar te hebben gehad louter op basis van het feit dat jullie samen werden gezien (CGVS, pg.4). Haar familie zou u, gezien uw vermeende relatie met (A.), tot op heden nog altijd met de dood bedreigen (CGVS, 6). U beklemtoont anderzijds dat uw homoseksualiteit geen aanleiding was voor uw vertrek uit Irak (CGVS, pg.4).

Toen u echter werd gevraagd waarom u in uw eerste asielaanvraag frauduleuze verklaringen heeft afgelegd, stelt u de waarheid niet te hebben durven vertellen uit angst voor de toen aanwezige Koerdische tolk (CGVS, pg.2). U vreesde dat de tolk uw geaardheid bekend zou maken en dat dit nieuws uw familie zou kunnen bereiken (CGVS, pg.2). Dient echter te worden opgemerkt dat uw geaardheid volgens u niet de reden vormde voor uw vertrek uit Koerdistan (CGVS, pg.4). Uw verklaring dat u in uw eerste asielaanvraag de waarheid niet vertelde omdat u de reactie van de tolk op uw geaardheid vreesde, raakt dan ook kant noch wal. Daarenboven heeft u er in het kader van uw tweede asielaanvraag geen problemen mee om uw geaardheid met de aanwezig tolk te delen. Er kan niet worden begrepen waarom u, omwille van uw geaardheid, zich genoodzaakt voelde om uw initieel asielrelaas tot buiten iedere proportie aan te dikken met volstrekt ongeloofwaardige elementen.

De vaststelling dat u er geen graten in zag om bij de Belgische asielinstanties frauduleuze verklaringen af te leggen omtrent uw initiële vluchtaanleiding, doet al bij voorbaat grote vraagtekens rijzen bij de waarachtigheid van uw huidige 'afgezwakte versie' van de feiten. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat uw vrees te zullen worden vermoord door de familie van (A.), dit terwijl (A.) er zelf zou vanaf zijn gekomen met enkele slagen (CGVS, pg.6), moeilijk verenigbaar is met het gegeven dat in eerste instantie vrouwen het slachtoffer worden van eerwraak door hun familie. Indien de familie besluit hun eer te herstellen, zou dit logischerwijze eerst gebeuren door de vrouw, in dit geval (A.), te berispen, te straffen of in sommige gevallen zelfs te vermoorden. U hiermee geconfronteerd stelt u dat men sowieso eerst naar de man moet zoeken om te weten wat de aard van de relatie precies was, of om met haar te huwen zodat ze de 'gewone procedure' kunnen starten (CGVS, pg.6). U gevraagd wat de 'gewone procedure' dan wel inhoudt, zegt u dat u als jongeman met weinig ervaring in dergelijke zaken (CGVS, pg.6) het antwoord schuldig moet blijven. Deze uitleg houdt geen steek. Mocht u werkelijk worden verdacht van ongepast gedrag ten opzichte van (A.), zou u zich door een dergelijke situatie wel aangesproken moeten voelen aangezien u de ganse toestand toch ernstig genoeg achtte om uw land te ontvluchten en niet meer terug te keren. Dat u dan laconiek verklaart dat u met dergelijke zaken maar weinig ervaring heeft, kan niet ernstig worden genomen. Opnieuw is hierdoor de indruk gewekt dat u nog steeds niet de waarheid vertelt.

U stelt dat de familie van (A.) nog steeds naar u op zoek is (CGVS, pg.6). In uw eerste asielaanvraag kon u de intensiteit van die zoekacties niet toelichten, omdat u daarover zeer weinig zou hebben gevraagd aan uw broer (CGVS I, pg.10). U gaf immers aan enkel nog contact te hebben met uw broer. Ook dit gegeven blijkt gelogen daar u nu aangeeft na uw vertrek uit Irak met het hele gezin nog contact te hebben gehad (CGVS, pg.2). Ook nu, naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, beperkt

u zich tot de algemene verklaring dat men bij u thuis is geweest, dat men op zoek is naar u (CGVS, pg. 6). Er kan echter worden verwacht dat gezien het contact dat u onderhield met uw familie, u dit meer specifiek - wanneer, hoe dikwijls, met welke frequentie? - zou kunnen toelichten. Hetzelfde kan worden verwacht van de bemiddeling die er zou zijn gebeurd tussen uw familie en de familie van (A.). Tijdens het eerste gehoor kon u immers niet duiden welke vorm(en) van bemiddeling plaatsvond(en) (CGVS I, pg.10-11). U stelt in het huidige gehoor dat de enige vorm van bemiddeling, het vragen om vergiffenis was (CGVS, pg.7). Buiten beschouwing gelaten dat dit toch een zeer opmerkelijke vorm van bemiddeling is, dient te worden opgemerkt dat u zich opnieuw zeer vaag uitlaat over wanneer deze bemiddeling precies plaatsvond (CGVS, pg.7). Overigens, mocht het vragen van vergiffenis - zoals u het zo laconiek stelt - een mogelijke oplossing zijn, dringt de vraag zich op waarom u dan niet zou kunnen terugkeren naar Irak, om de zaak voor eens en voorgoed 'via het principe van vergiffenis' te regelen.

Uw 'afgezwakte' verklaringen mbt. uw beweerde problemen met de familie van (A.) blijken ook nu, in het kader van uw tweede asielaanvraag, weinig geloofwaardig te zijn waardoor u op basis hiervan de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Als tweede luik van uw asielrelaas haalt u uw homoseksualiteit aan en het feit dat uw vader hiervan op de hoogte zou zijn gekomen en er daarom mee dreigde u te zullen doden.

Er kunnen ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw vermeende homoseksualiteit en het feit dat uw vader hiervan op de hoogte zou zijn gekomen. Vooreerst dient nogmaals te worden opgemerkt dat u bij uw eerste asielaanvraag de Belgische asielinstanties heeft getracht te misleiden door het afleggen van frauduleuze verklaringen. Dit gegeven maakt dat er bij voorbaat enige voorzichtigheid is geboden bij de verklaringen die u in uw tweede asielaanvraag aflegt. Ten tweede blijkt dat er zich ook om onderstaande redenen ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw verklaringen 'homoseksueel' te zijn.

Zo stelt u al meer dan een jaar een homoseksuele relatie te hebben met uw partner in België (CGVS, pg.7). U zou uw partner in het opvangcentrum hebben leren kennen (CGVS, pg.7). Aangezien u na uw eerste asielaanvraag niet meer over een vast adres beschikte, zou u het meest van de tijd bij uw vriend hebben gewoond (CGVS, pg.8). Gezien het feit dat u veel tijd met uw partner doorbracht (CGVS, pg.8) en u een intieme relatie met hem had, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u wat over hem zou weten te vertellen. Niets blijkt minder waar daar u zelfs de familienaam van uw partner niet kent. U kunt namelijk enkel aangeven dat hij 'Ali' heet. Gezien het feit dat u al meer dan een jaar een relatie met hem zou hebben, u hem leerde kennen in het opvangcentrum alwaar de familienaam toch regelmatig aan bod komt en u ook bij hem heeft ingewoond - waar opnieuw kan worden verwacht dat zijn familienaam met bepaalde regelmaat wordt genoemd of staat neergeschreven - is het gegeven dat u zijn familienaam niet kent volstrekt onzinnig te noemen. Uw verklaring dat u een relatie heeft met hem en niet met zijn familie is absurd te noemen. U kunt enkel weergeven dat hij een Arabische landgenoot van u is, maar weet zelfs niet bij benadering te zeggen van waar in Irak hij afkomstig is (CGVS, pg.8). U kent zijn geboortedatum niet en kunt slechts bij benadering zeggen dat hij ongeveer 30 jaar is, precies weet u het niet (CGVS, pg.8). U weet helemaal niets van zijn familie (CGVS, pg.8). Bovendien weet u - die nochtans het merendeel van de tijd bij hem woonachtig was (CGVS, pg.8) - zelfs zijn adres in België niet meer te geven en komt u niet verder dan dat hij in Sint-Niklaas woont op ongeveer een halfuurtje met bus 81 (CGVS, pg.8). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat u deze zeer elementaire zaken wel zou kunnen weergeven indien het daadwerkelijk iemand betreft met wie u reeds meer dan een jaar een liefdesrelatie onderhoudt en waarbij u bovendien het meest van de tijd nog eens woonachtig zou zijn. Dergelijke observaties maken uw relatie met deze 'Ali' volstrekt ongeloofwaardig.

Ook uw verklaring omtrent uw seksuele geaardheid in Irak doet de nodige vraagtekens plaatsen. Zo stelt u in eerste instantie dat u zeer stiekem op zoek ging naar een mannelijke partner want mocht de politie of uw familie te weten komen dat u homoseksueel bent, zou u worden gearresteerd of vermoord (CGVS, pg.3). De door u beschreven toenaderingspogingen tot mannen blijken echter geheel niet in lijn te liggen met uw initiële - en gezien de socio-culturele context terecht - angst dat uw geaardheid publiek zou worden. U geeft namelijk aan dat wanneer u zich tot iemand aangetrokken voelde, u meteen aan deze man zei dat u van hem hield (CGVS, pg.3). U gewezen op het risico van deze toch wel zeer onbesuisde toenadering - er kon bovendien niet worden uitgesloten dat de persoon in kwestie en hetero betrof - stelt u dat indien iemand u opwond u het wel moest vertellen aangezien u zich niet kon inhouden (CGVS, pg.3). U geeft vervolgens het specifiek voorbeeld van hoe u ene (K.) op de hoogte bracht van uw interesse. U stelt dat u samen met hem naar een winkelcentrum ging waar u hem vertelde dat u een video met mannenporno zou kopen om die samen met hem te bekijken, en dat u hem tijdens het bekijken van die band op de hoogte zou hebben gebracht van uw gevoelens (CGVS, pg.3-4). Er dient geen betoog dat uw handelswijze met betrekking tot het zoeken naar partners wel bijzonder roekeloos een voortvarend is, én weinig steek houdt in het licht van uw vrees dat uw geaardheid openbaar zou kunnen worden met alle gevolgen van dien. Dat u, die zegt een een 15-tal liefdespartners in Irak te hebben gehad (CGVS, pg.3), een dusdanig lichtzinnige benaderingswijze zou hebben

gehanteerd, is binnen de sociale context die u zelf schetst totaal ondenkbaar. Dergelijke uitspraken getuigen van weinig realiteitszin en doen opnieuw grote twijfels oproepen betreffende uw geaardheid. Vervolgens kan er weinig geloof worden gehecht aan het verder verloop van uw relaas, namelijk dat uw vader op de hoogte zou zijn gekomen van uw vermeende geaardheid en u daarom zou willen doden.

U stelt dat ene (B.J.) u in België tijdens Newroz samen had gezien met 'Ali' en op de gsm van Ali een foto van jullie had gezien als koppel (CGVS, pg.11). U zou (B.) hebben gekend van in uw kindertijd (CGVS, pg.10). Toen (B.) terugkeerde naar Koerdistan zou hij uw vader de foto's hebben getoond die u op 'facebook' had geplaatst en waarop expliciet te zien zou zijn geweest dat u een homoseksuele relatie met Ali onderhield (CGVS, pg.11). Er kunnen echter volgende bemerkingen worden gemaakt bij dit deel van uw relaas.

Ten eerste blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk vertrouwd bent met de werking van facebook en u samen met Ali de foto's had gepubliceerd omdat jullie dit leuk vonden en als herinnering (CGVS, pg.11). De essentie van facebook is - en daar bent u van op de hoogte - dat deze foto's kunnen gedeeld worden en gezien door derden. De vraag kan zich dan ook worden gesteld waarom u dergelijke expliciete foto's (CGVS, pg.10) op facebook heeft gepost zonder enige toegangsrestrictie, wetende dat zowat de ganse wereld - ook familie en kennissen in Irak - toegang kon krijgen tot uw profiel en de bijhorende foto's. Uw verklaring dat u niet wist dat mensen de foto's zouden zien (CGVS, pg.11), raakt kant noch wal. Waarom zou u ze dan überhaupt op facebook, hét medium om foto's te delen, hebben gezet?

Voorts blijkt dat u geen enkele van deze bewuste foto's van u en Ali kunt voorleggen. U stelt uw 'facebook account' te hebben verwijderd (CGVS, pg.11). Het facebook account van Ali kunt u niet terugvinden (CGVS, pg.12). Wanneer werd opgemerkt dat u de foto's diende te uploaden van een ander medium dan facebook, stelt u dat u inderdaad foto's had op de 'memorystick' van uw telefoon, die van Ali en op Ali's fototoestel maar dat u alle foto's hebt verwijderd (CGVS, pg.10). Het is echter opmerkelijk dat u meteen besloot alle foto's te verwijderen, zelfs diegene op uw privétoestel waardoor u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen betreffende uw beweerde publicatie van expliciete seksfoto's via facebook en internet.

Bovenstaande observaties maken dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw vluchtaanleiding, noch aan uw zelfverklaarde seksuele geaardheid, noch aan de daaruit voortvloeiende problemen met uw familie in Irak. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Het BBC-rapport dat u voorlegt ter staving van uw relaas kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen gezien het wel zéér dubieus karakter van uw vermeende seksuele geaardheid en het bovendien een algemeen rapport betreft dat niet over uw persoonlijke situatie bericht. U legt geen enkel begin van bewijs voor dat de asielmotieven die u aanbrengt in het kader van uw tweede asielaanvraag zou kunnen staven.

Tot slot, uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De redenering dat zijn vrees jegens de familie van A., die zelf slechts werd geslagen, niet verenigbaar is met het gegeven dat in eerste instantie vrouwen slachtoffer worden van eerwraak, gaat volgens verzoeker niet op. Volgens hem blijkt uit het gehoorverslag dat A. zelfmoord pleegde. De precieze omstandigheden van haar dood zijn niet gekend doch gelet op de feiten kan men vermoeden dat dit niet haar laatste redmiddel was, doch dat van de eer van haar familie.

Verzoeker verwijt verweerder een weinig genuanceerd beeld van eerwraak. Volgens hem kan de 'gewone procedure', die geen gestandaardiseerd proces volgt doch een afweging betreft, een sterk verschillende afwikkeling kennen, zoals een uithuwelijking of een verstoting, zodat hem niet kan worden verweten dat hij het precieze verloop ervan niet kan schetsen.

Verzoeker wijst erop dat hij sinds zijn eerste asielaanvraag niet enkel contact had met zijn broer maar ook met andere familieleden, wat niet duidt op een leugen. Slechts maanden na zijn vertrek en zijn eerste asielaanvraag ontstond ruimte voor bemiddeling, zodat hij amper op de hoogte is. Verzoeker herhaalt dat verweerder een ongenueanceerd beeld schept van het principe van eerwraak.

Inzake zijn relatie met Ali gaat verweerder voorbij aan het gegeven dat deze van seksuele aard is, waarbij emotionele diepgang en verbinding grotendeels ontbreken. Bijgevolg is het logisch dat hij over Ali, die bovendien uit angst voor vervolging minimale informatie geeft, beperkte informatie kon geven. Dat hij het adres van Ali niet kent, wijt verzoeker aan een gebrekkige kennis van het Nederlands en het Latijnse alfabet.

Omtrent zijn benaderingswijze van homoseksuelen in Irak, doet verzoeker gelden dat er aldaar een homogemeenschap bestaat die onderling communicatie onderhoudt en die via een anoniem en clandestien netwerk, gebruik makend van telefoons en het internet, onderlinge contacten onderhoudt. Hij stelt enkel mannen te hebben aangesproken van wie hij wist of vermoedde dat zij tot dit netwerk behoorden.

Verweerder neemt niet in overweging dat verzoeker een schuilnaam gebruikte op Facebook. Hij nam dus wel degelijk een voorzorgsmaatregel om te voorkomen dat zijn familie en kennissen in Irak de foto's niet zouden ontdekken. Dat hij als reactie op de doodsb bedreigingen naar aanleiding van de foto's, deze foto's heeft vernietigd kan inderdaad vraagtekens doen rijzen doch geeft enkel blijk van angst.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij verwijst naar het eerste middel, stelt dat wel degelijk geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtaanleiding en haalt algemene informatie aan inzake de situatie van homoseksuelen in Irak en inzake een gerelateerd geweld en eerwraak.

Ondergeschikt stelt hij in alle opzichten te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. De twee door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van voormelde wetsartikelen. Hij dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoeker baseert onderhavige, tweede asielaanvraag op problemen met de familie van A. enerzijds en op zijn seksuele geaardheid anderzijds.

De geloofwaardigheid van verzoekers vrees jegens de familie van A. wordt fundamenteel ondermijnd doordat hij hieromtrent tijdens zijn eerste asielaanvraag frauduleuze verklaringen heeft afgelegd en op deze wijze de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Nadat zijn vluchtrelaas en zijn vrees ten aanzien van de familie van A. tijdens de eerste asielaanvraag door zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werden bevonden, gaf verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag immers toe te hebben gelogen tijdens de eerste asielaanvraag, zwakte hij zijn initieel asielrelaas af, stelde hij geen seksuele relatie te hebben gehad met A. en verklaarde hij louter op basis van het feit dat hij samen met haar werd gezien te worden gevisieerd door haar familie (administratief dossier, stuk 3, p.2, 4).

Verzoeker verklaart het voorgaande doordat hij uit vrees voor de tolk niet kon vertellen dat hij homoseksueel is (*ibid.*, p.2, 5). Aangezien hij enerzijds uitdrukkelijk stelde dat niet zijn homoseksuele geaardheid doch wel zijn problemen met de familie van A. de reden vormden voor zijn vertrek uit zijn land (*ibid.*, p.4) en anderzijds niet kan worden ingezien hoe of waarom de beweerdte vrees dat de tolk achter zijn geaardheid zou komen verzoeker ertoe zou hebben genoodzaakt om zijn initieel asielrelaas aan te dikken met leugenachtige verklaringen, kan deze uitleg niet worden aangenomen. Dit klemmt nog des te meer daar het niet plausibel is dat verzoeker, die enerzijds tegen de tolk niet zou hebben durven zeggen dat hij homoseksueel is omdat dit ingaat tegen de maatschappelijke normen in zijn regio van herkomst, anderzijds wel een relaas zou verzinnen waarbij hij samen met A. gedragingen zou hebben gesteld die, zoals blijkt uit het gestelde in het verzoekschrift dat werd ingediend bij de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag, eveneens regelrecht ingaat tegen de sociale, religieuze en culturele normen in zijn regio van herkomst (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 5).

Bovendien beweerde verzoeker dat de familie van A. hem zou zijn blijven zoeken en hem zeker zou vermoorden indien hij zou terugkeren (administratief dossier, stuk 3, p.5-6), doch liet hij na om, nadat zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen, opnieuw asiel aan te vragen en talmde hij meer dan tien maanden alvorens een tweede keer asiel te vragen. Het arrest van de Raad waarin de eerste asielaanvraag werd afgewezen dateert van 14 december 2011 (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 1) en verzoeker diende zijn tweede asielaanvraag in op 30 oktober 2012 (administratief dossier, stuk 10, bijlage 26). Indien zijn asielrelaas zou berusten op de waarheid en indien de familie van A. hem daadwerkelijk zou zijn blijven zoeken ten gevolge van het afgezwakte asielrelaas, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich eerder opnieuw tot de asielinstanties zou hebben gewend teneinde de waarheid te vertellen en bescherming te verkrijgen. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert in zijn land te worden vervolgd een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, van wanneer hij daartoe de kans heeft een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende tien maanden talmde alvorens een tweede keer asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerdte problemen met de familie van A. wordt nog verder ondergraven doordat hij in het voorliggende verzoekschrift beweert dat A. zelfmoord zou hebben gepleegd en zelfs insinueert dat deze zelfmoord in scene zou zijn gezet door de familie van A. en om de familie-eer te redden (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3). Dit kan namelijk niet worden gerijmd met zijn gezegden bij het CGVS. Wanneer hem aldaar de vraag werd gesteld wat er met A. is gebeurd, antwoordde hij: *"IK heb al lang niets over haar vernomen"*. Indien A. zelfmoord had gepleegd of hiertoe werd gedwongen, kon worden aangenomen dat verzoeker dit eenduidig zou hebben aangegeven wanneer voormelde vraag werd gesteld. Hij vermeldde vervolgens weliswaar dat zij een paar keer werd geslagen en zou hebben gezegd dat ze zelfmoord zou plegen, doch uit zijn verklaringen blijkt niet dat zij dit daadwerkelijk deed. Bovendien gaf hij aan dat dit het laatste was dat hij over A. hoorde (administratief dossier, stuk 3, p.6).

Waar verzoeker opwerpt dat er geen gestandaardiseerd proces is, dat er verschillende uitkomsten mogelijk zijn in het kader van eerwraak en bijgevolg laat uitschijnen dat er geen 'gewone procedure' is, dient te worden opgemerkt dat hij tijdens het gehoor zelf duidelijk aangaf dat men sowieso moet zoeken naar de man om te weten welke de relatie precies was, om eventueel met het meisje te huwen en om de "gewone procedure in dat geval" te kunnen starten. Gelet op deze verklaring mocht wel degelijk van hem worden verwacht dat hij enige toelichting zou kunnen geven bij hetgeen deze "gewone procedure" dan wel zou inhouden. Hij stelde in dit kader echter: *"Ik heb het ook niet zoveel gehoord, ik ben ook een jongeman. Ik heb niet zoveel ervaring met zo'n soort zaken"* (*ibid.*, p.6). Deze laatste verklaring is daarenboven bevreemdend voor iemand die beweert rechtstreeks betrokken te zijn bij een probleem van eerwraak. Indien verzoeker daadwerkelijk door de familie van A. werd gevisieerd omwille van het vermoeden van ongepast gedrag met A. en deze situatie ernstig genoeg achtte om het land te verlaten, kon worden aangenomen dat hij zich door dergelijke situatie wel aangesproken zou voelen.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat hij zowel tijdens zijn eerste asielprocedure als tijdens onderhavige asielprocedure erg vage verklaringen aflegde over de intensiteit van de zoekacties die de familie van A. nog naar hem zou hebben ondernomen en over de bemiddelingspoging die zou hebben plaatsgevonden, en dit ondanks dat hij na zijn vertrek uit zijn land van herkomst nog in contact stond met zijn broer en, minstens sedert zijn eerste asielprocedure, met andere familieleden. Dat verzoeker zich niet informeerde omtrent dermate cruciale elementen in zijn relaas getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor zijn beweerdde problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met en vrees jegens de familie van A.

Aangaande de door verzoeker aangevoerde vrees ingevolge zijn homoseksuele geaardheid, dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid hiervan wordt aangetast doordat hij deze nergens gedurende zijn eerste asielprocedure vermeldde. Hij verklaarde dit door een angst jegens de tolken die hem bijstonden bij het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS in het kader van zijn eerste asielaanvraag (*ibid.*, p.2, 5), doch deze uitleg kan het verzwijgen van zijn voorgehouden geaardheid niet vergoelijken. Deze verklaring weegt immers niet op tegen de op verzoeker rustende medewerkingsplicht. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. Bovendien werd aan verzoeker bij de aanvang van zijn gehoor bij het CGVS tijdens de eerste asielaanvraag duidelijk gemaakt dat alles wat gedurende dit gehoor werd gezegd vertrouwelijk zou blijven en dat de tolk volledig neutraal was (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 3, p.1-2). Daarenboven had hij er in het kader van onderhavige asielprocedure, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geen problemen mee om zijn geaardheid met de tolk te delen.

Hoe dan ook kan verzoekers verklaarde angst jegens de tolken bij de DVZ en bij het CGVS geenszins verklaren waarom hij zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid niet heeft aangehaald in het kader van het beroepsverzoekschrift dat hij indiende bij de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 5) of in de verdere loop van deze beroepsprocedure, dewelke overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de vreemdelingenwet schriftelijk is.

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd dat verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop hij, beweerde in Irak reeds een vijftiental malen een relatie te hebben gehad met een man, deze mannen leerde kennen en het concrete voorbeeld dat hij gaf inzake K. binnen de sociale context die hij zelf schetste geheel ondenkbaar zijn, getuigen van weinig realiteitszin en ernstige twijfels doen rijzen over zijn geaardheid. Verzoeker laat uitschijnen dat er in Irak een homogemeenschap bestaat die onderlinge contacten onderhoudt en dat hij enkel die mannen heeft aangesproken van wie hij wist of vermoedde dat zij tot dit netwerk behoorden. Hij maakte van dit alles gedurende het gehoor echter nergens melding, zelfs niet wanneer hij werd geconfronteerd met het risicovolle karakter van zijn handelwijze en zelfs niet wanneer werd gevraagd of er in Suleimaniya plaatsen waren waar hij andere homoseksuelen kon vinden. Zijn verklaringen bij het CGVS laten dan ook geen ruimte voor de nuanceringsen die hij *post factum* tracht aan te brengen. Wanneer hem werd gevraagd hoe hij op zoek ging naar mannen, gelet op het feit dat dit in zijn samenleving niet echt openbaar kon, stelde hij

eenvoudigweg: *“Als ik van iemand hield, dan zei ik meteen dat ik van hem hield”*. Wanneer werd gewezen op de risico's die zulk gedrag met zich meebrengt, stelde hij vervolgens slechts: *“Als ik iemand niet goed kende, dan vertelde ik het niet. Maar als hij mij opwond, moest ik het vertellen en kon ik mij niet inhouden”*. Wanneer werd gevraagd of er in Suleimaniya plaatsen waren waar hij homoseksuelen kon vinden, maakte hij evenmin melding van het clandestiene netwerk zoals op heden aangevoerd, doch stelde hij integendeel: *“Ik had niet zoveel contacten met homo's. Ik had angst voor de samenleving. Dat soort relaties was in het geheim”* (administratief dossier, stuk 3, p.3).

Het voorgaande klemte nog des te meer daar verzoeker in het kader van zijn vermeende geaardheid enerzijds beweerde reeds gedurende meer dan een jaar een relatie te hebben met een zekere Ali, met wie hij samen in het Opvangcentrum zat en voor hun relatie reeds drie maanden bevriend was, met wie hij ten tijde van het gehoor bij het CGVS nog steeds een relatie onderhield, naar wiens huis hij vaak ging en bij wie hij het grootste deel van de tijd – zo ook ten tijde van het gehoor bij het CGVS – inwoonde, doch anderzijds niet in staat bleek om te antwoorden op zelfs de meest elementaire en eenvoudige vragen omtrent deze persoon. In dit kader blijkt uit zijn verklaringen dat hij (i) de familienaam van Ali niet kon verstrekken; (ii) evenmin het adres van Ali kon geven en zelfs de bushalte waar hij diende af te stappen om hier te geraken niet kon noemen; (iii) niet kon preciseren van waar in Irak Ali afkomstig is; (iv) niet bleek te weten op welke datum Ali is geboren en hoe oud deze persoon precies is; (v) aangaf helemaal niets te weten over de familie van Ali (*ibid.*, p.7-8, 13). Verzoeker tracht ten onrechte de voormelde verregaande onwetendheid in zijn hoofde te vergoelijken. Dat hij een gebrekkige kennis heeft van het Nederlands en het Latijnse alfabet, vormt geen afdoende verklaring voor zijn onwetendheid omtrent het adres van Ali en de nabijgelegen bushalte, en dit gelet op zijn hoger aangehaalde verklaring dat hij zich vaak en per bus naar dit adres begaf en dat hij het grootste deel van de tijd inwoonde bij Ali. Verzoekers verweer dat hij en Ali een louter seksuele relatie zouden hebben, kan evenmin worden aangenomen. Dit kan bezwaarlijk worden gerijmd met het gegeven dat hij zou inwonen bij deze persoon en strookt evenmin met zijn verklaringen bij het CGVS. Hij gaf aan dat zij reeds tijdens hun verblijf in het Opvangcentrum gesprekken voerden, stelde dat zij met elkaar over van alles en nog wat praten (*ibid.*, p.8), verklaarde dat zij samen vaak uitgaan (*ibid.*, p.9), gaf aan dat zij samen, als koppel naar het feestje van Newroz gingen (*ibid.*, p.9-11), verklaarde dat zijn foto op het scherm van de gsm van Ali stond (*ibid.*, p.11), stelde dat zij samen op Facebook werkten (*ibid.*, p.12) en beweerde dat zij hierop foto's postten omdat zij dat leuk vonden en als herinnering (*ibid.*, p.11). Zelfs indien hun relatie een louter seksuele relatie zou betreffen, *quod non*, dan nog kon van verzoeker worden verwacht dat hij meer informatie zou kunnen verstrekken omtrent de hoger aangehaalde basisgegevens omtrent deze persoon.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geaardheid, noch aan zijn voorgehouden relatie met een zekere Ali. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge deze geaardheid en deze relatie zou vrezen.

De algemene informatie zoals neergelegd door verzoeker (administratief dossier, stuk 11 documenten) en waarnaar hij verwijst in het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5) is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en kan bijgevolg geenszins volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen omtrent de door hem ingeroepen asielmotieven, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 12), die door verzoeker niet wordt weerlegd, blijkt voorts dat de situatie in zijn regio van herkomst in Irak niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land

van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS